

Arrest

nr. 165 577 van 12 april 2016
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Indiase nationaliteit te zijn, op 6 juni 2014 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van het koninklijk besluit van 5 mei 2014 tot uitzetting met verbod om gedurende 10 jaar terug te keren en het ministerieel besluit van 30 april 2014 tot ter beschikkingstelling van de Regering met het oog op terugleiding naar de grens.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 4 januari 2016 met referentnummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 8 februari 2016, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 22 maart 2016.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. BEELEN.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat A. VAN DER MAELEN en van advocaat L. BRACKE, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoekende partij verklaart van Indische nationaliteit te zijn, geboren te Talwara op 27 september 1969.

Verzoeker diende op 19 maart 1991 een asielaanvraag in.

Op 27 oktober 1994 weigerde het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de vluchtelingenstatus aan verzoeker.

Op 22 november 1994 nam de gemachtigde van de Minister van Binnenlandse Zaken een beslissing, houdende een bevel om het grondgebied te verlaten-asielzoeker (bijlage 13quinquies).

Op 25 november 1994 diende verzoeker een beroep in bij de Vaste Beroepscommissie voor Vluchtelingen tegen voormelde weigeringsbeslissing van het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. Op 17 februari 1995 werd het beroep echter onontvankelijk verklaard.

Verzoeker diende op 10 mei 1995 een aanvraag tot vestiging in, in functie van zijn buitenlandse huwelijk met een Portugese onderdane, doch de gemachtigde van de Minister van Binnenlandse Zaken besloot nog dezelfde dag tot weigering van de vestigingsaanvraag, met bevel om het grondgebied te verlaten.

Op 17 mei 1995 diende verzoeker een verzoek tot herziening in, waarna hij op 11 oktober 1995 alsnog in het bezit werd gesteld van een identiteitskaart voor vreemdelingen.

Op 13 november 1996 werd verzoeker onder aanhoudingsmandaat geplaatst, wegens hulp bij onwettig verblijf voor vreemdelingen en het gebruik van valse stukken.

Op 11 mei 1998 werd verzoeker een eerste maal veroordeeld door de correctionele rechtbank te Dendermonde wegens mensenhandel.

Op 17 november 2000 werd verzoeker door het hof van beroep te Gent veroordeeld wegens zijn betrokkenheid bij mensenhandel.

Op 29 oktober 2003 werd verzoeker nogmaals veroordeeld door de correctionele rechtbank te Brussel.

Op 31 augustus 2005 werd verzoeker door de correctionele rechtbank te Brussel veroordeeld wegens opzettelijke slagen en verwondingen en verboden wapenbezit, nadat hij opdracht had gegeven om iemand neer te schieten.

Op 18 oktober 2005 nam de gemachtigde van de Minister van Binnenlandse Zaken een beslissing, houdende een bevel om het grondgebied te verlaten met beslissing tot terugleiding naar de grens en beslissing tot vrijheidsberoving te dien einde.

Bij arrest van 9 november 2005 bevestigde het hof van beroep te Brussel de correctionele veroordeling van 31 augustus 2005. Het cassatieberoep tegen voormeld arrest werd vervolgens verworpen.

Op 14 november 2007 werd verzoeker door het hof van beroep te Brussel nogmaals veroordeeld wegens zijn betrokkenheid bij mensenhandel.

Op 5 mei 2014 nam de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding een beslissing, houdende een koninklijk besluit tot uitzetting. Dit is de eerste bestreden beslissing luidend:

“Gelet op de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, inzonderheid op de artikelen 20, 21 en 43,2 gewijzigd bij de wet van 6 mei 2009;

Gelet op artikel 8 van het Europees Verdrag ter Vrijwaring van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden;

Overwegende dat de hierna nader bepaalde vreemdeling onderdaan is van India;

Overwegende dat betrokkene zich op 19 maart 1991 vluchteling verklaarde en dat de erkenning van de hoedanigheid van vluchteling hem definitief werd geweigerd door een beslissing van 17 februari 1995 van de Vaste Beroepscommissie voor Vluchtelingen;

Overwegende dat betrokkene op 28 april 1995 te Fulham in het huwelijk is getreden met M. G. H. M., geboren te Lissabon op 8 mei 1976, van Portugese nationaliteit;

Overwegende dat hij op 10 mei 1995 een aanvraag tot vestiging heeft ingediend en dat dezelfde dag een beslissing tot weigering van vestiging met bevel om het grondgebied te verlaten werd genomen, beslissing hem dezelfde dag betekend; dat hij op 17 mei 1995 een verzoek tot herziening indiende;

*Overwegende dat hij op 11 oktober 1995 gemachtigd werd om zich te vestigen in het Rijk;
Overwegende dat M. G. H. M. sinds 20 februari 1996 van ambtshalve werd afgeschreven en dat ze niet op bezoek komt in de gevangenis;*

Overwegende dat hij zich tussen 1 december 1994 en 11 september 1997 schuldig heeft gemaakt, als dader of mededader, aan op welke manier ook, rechtstreeks of via een tussenpersoon, ertoe bijgedragen te hebben, dat een vreemdeling het Koninkrijk binnenkomt of er verblijft, dat misbruik werd gemaakt van de bijzonder kwetsbare positie waarin de persoon verkeerde ten gevolge van een onwettige of precaire administratieve toestand, zijn precaire sociale toestand of ten gevolge van zwangerschap, ziekte 'dan wel een lichamelijk of een geestelijk gebrek of onvolwaardigheid, dat van de betrokken activiteit een gewoonte wordt gemaakt en dat het misdrijf een daad van deelneming is aan de hoofd- of bijkomende bedrijvigheid van een vereniging, ongeacht of de betrokkene de hoedanigheid van leidend persoon heeft of niet (45 personen); aan met bedrieglijk opzet of met het oogmerk om te schaden gebruik te hebben gemaakt van valse akten of van valse stukken wetende dat ze vervalst waren (14 feiten); aan de aanstoker te zijn geweest tot een vereniging met het oogmerk om een aanslag te plegen op personen of op eigendommen, feiten waarvoor hij op 11 mei 1998 werd veroordeeld tot definitief geworden gevangenisstraffen van 2 jaar en van 1 jaar;

Overwegende dat hij zich tussen 15 maart 1997 en 24 juni 1997 schuldig heeft gemaakt, als dader of mededader, aan op welke manier ook, rechtstreeks of via een tussenpersoon, ertoe bijgedragen te hebben, dat een vreemdeling het Koninkrijk binnenkomt of er verblijft, dat misbruik werd gemaakt van de bijzonder kwetsbare positie waarin de persoon verkeerde ten gevolge van een onwettige of precaire administratieve toestand, zijn precaire sociale toestand of ten gevolge van zwangerschap, ziekte dan wel een lichamelijk of een geestelijk gebrek of onvolwaardigheid, dat van de betrokken activiteit een gewoonte wordt gemaakt en dat het misdrijf een daad van deelneming is aan de hoofd- of bijkomende bedrijvigheid van een vereniging, ongeacht of de betrokkene de hoedanigheid van leidend persoon heeft of niet, feiten waarvoor hij op 17 november 2000 werd veroordeeld tot een definitief geworden gevangenisstraf van 18 maanden;

Overwegende dat hij zich op 16 juni 2004 schuldig heeft gemaakt aan opzettelijke slagen of verwondingen, een ziekte of ongeschiktheid tot het verrichten van persoonlijke arbeid veroorzaakt hebbende met voorbedachten rade; aan een verweervuurwapen te hebben voorhanden gehad, in staat van wettelijke herhaling, feiten waarvoor hij op 9 november 2005 werd veroordeeld tot een definitief geworden gevangenisstraf van 6 jaar, met onmiddellijke aanhouding;

Overwegende dat hij zich tussen 4 mei 1995 en 23 juni 2006 schuldig heeft gemaakt, als dader of mededader, aan op welke manier ook, rechtstreeks of via een tussenpersoon, ertoe bijgedragen te hebben, dat een vreemdeling het Koninkrijk binnenkomt of er verblijft, dat misbruik werd gemaakt van de bijzonder kwetsbare positie waarin de persoon verkeerde ten gevolge van een onwettige of precaire administratieve toestand, zijn precaire sociale toestand of ten gevolge van zwangerschap, ziekte dan wel een lichamelijk of een geestelijk gebrek of onvolwaardigheid, dat van de betrokken activiteit een gewoonte wordt gemaakt en dat het misdrijf een daad van deelneming is aan de hoofd- of bijkomende bedrijvigheid van een vereniging, ongeacht of de betrokkene de hoedanigheid van leidend persoon heeft of niet, in staat van wettelijke en specifieke herhaling, feiten waarvoor hij op 14 november 2007 werd veroordeeld tot een definitief geworden gevangenisstraf van 8 jaar;

*Overwegende dat hij dienvolgens door zijn persoonlijk gedrag de openbare orde ernstig heeft geschaad;
Overwegende dat de Commissie van Advies voor Vreemdelingen in haar advies van 2 december 2013 stelt dat "mede gelet op de diverse straffen lijdt het niet de minste twijfel dat deze criminele activiteiten de openbare orde van het land ernstig hebben geschaad, in de zin van artikel 20 alinea 2 van de wet van 15 december 1980; dat in het licht van artikel 8 EVRM moet worden vastgesteld dat de verwijdering uit België geen inbreuk uitmaakt op voormelde bepaling, aangezien betrokkene geen contacten heeft in België";*

Gelet op het advies van de Commissie van Advies voor vreemdelingen die meent dat de uitzetting gerechtvaardigd is;

Overwegende dat betrokkene het grootste deel van zijn leven in India heeft doorgebracht;

Overwegende dat hij zich niet op een familieleven in de zin van het artikel 8 van de Europese Conventie van de Rechten van de Mens kan beroepen; dat het niet wordt betwist dat een verwijdering een inmenging vormt in zijn privéleven;

Overwegende dat de bescherming van de orde en het voorkomen van de strafbare feiten deze inmenging rechtvaardigen;

Overwegende dat de Belgische maatschappij het recht heeft zich te beschermen tegen betrokkene die geldgewin laten primeren op het respect voor andermans fysieke en psychische integriteit en op de in het Rijk geldende wetten;

Overwegende dat wie als leider van een crimineel netwerk uit gemakkelijk geldgewin en zonder scrupules mensen als smokkelwaar beschouwt, door zijn persoonlijk gedrag en handelen onbetwistbaar een ernstig, actueel en reëel gevaar vormt voor de openbare orde;

Overwegende dat betrokkene zich niet heeft herpakt na de eerste veroordeling;

Overwegende dat het winstgevende en herhaaldelijke karakter van het misdadig gedrag van betrokkene een ernstig en actueel risico aantoont van een nieuwe schending van de openbare orde;

Overwegende dat een uitzetting een gepaste maatregel is ter bescherming van de openbare orde en het voorkomen van strafbare feiten;

Overwegende, bijgevolg, dat het gevaar dat betrokkene vormt voor de openbare orde supérieur is aan de privébelangen die hij kan doen gelden;

Op de voordracht van Onze Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Hebben Wij besloten en besluiten Wij:

Artikel 1.- S. P. R., geboren te Talwara op 27 september 1969, wordt uitgezet.

Hij wordt gelast het grondgebied van het Rijk te verlaten, met verbod er gedurende tien jaar terug te keren, op straffe van het bepaalde bij artikel 76 van de wet van 15 december 1980, behoudens bijzondere toelating van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

Artikel 2 - Dit besluit treedt in werking vanaf de datum van invrijheidstelling van betrokkene.

Artikel 3.- Onze Staatssecretaris voor Asiel en Migratie is belast met de uitvoering van dit besluit."

Op 30 april 2014 neemt de staatssecretaris voor Asiel en Migratie de beslissing tot ter beschikking stelling van de Regering met het oog op zijn terugleiding naar de grens. Dit is de tweede bestreden beslissing luidend:

"Gelet op de wet van 15 december 1980 betreffende dé toegang tót het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, gewijzigd bij de wet van 15 september 2006, inzonderheid op het artikel 25;

Overwegende dat de hierna nader bepaalde vreemdeling onderworpen is aan een koninklijk besluit tot uitzetting van 5 mei 2014;

Overwegende dat hij zich tussen 1 december 1994 en 11 september 1997 schuldig heeft gemaakt, als dader of mededader, aan op welke manier ook, rechtstreeks of via een tussenpersoon, ertoe bijgedragen te hebben, dat een vreemdeling het Koninkrijk binnenkomt of er verblijft, dat misbruik werd gemaakt van de bijzonder kwetsbare positie waarin de persoon verkeerde ten gevolge van een onwettige of precaire administratieve toestand, zijn precaire sociale toestand of ten gevolge van zwangerschap, ziekte dan wel een lichamelijk of een geestelijk gebrek of onvolwaardigheid, dat van de betrokken activiteit een gewoonte wordt gemaakt en dat het misdrijf een daad van deelneming is aan de hoofd- of bijkomende bedrijvigheid van een vereniging, ongeacht of de betrokkene de hoedanigheid van leidend persoon heeft of niet (45 personen); aan met bedrieglijk opzet of met het oogmerk om te schaden gebruik te hebben gemaakt van valse akten of van valse stukken wetende dat ze vervalst

waren (14 feiten); aan de aanstoker te zijn geweest tot een vereniging met het oogmerk om een aanslag te plegen op personen of op eigendommen, feiten waarvoor hij op 11 mei 1998 werd veroordeeld tot definitief geworden gevangenisstraffen van 2 jaar en van 1 jaar;

Overwegende dat hij zich tussen 15 maart 1997 en 24 juni 1997 schuldig heeft gemaakt, als dader of mededader, aan op welke manier ook, rechtstreeks of via een tussenpersoon, ertoe bijgedragen te hebben, dat een vreemdeling het Koninkrijk binnenkomt of er verblijft, dat misbruik werd gemaakt van de bijzonder kwetsbare positie waarin de persoon verkeerde ten gevolge van een onwettige of precaire administratieve toestand, zijn precaire sociale toestand of ten gevolge van zwangerschap, ziekte dan wel een lichamelijk of een geestelijk gebrek of onvolwaardigheid, dat van de betrokken activiteit een gewoonte wordt gemaakt en dat het misdrijf een daad van deelneming is aan de hoofd- of bijkomende bedrijvigheid van een vereniging, ongeacht of de betrokkene de hoedanigheid van leidend persoon heeft of niet, feiten waarvoor hij op 17 november 2000 werd veroordeeld tot een definitief geworden gevangenisstraf van 18 maanden;

Overwegende dat hij zich op 16 juni 2004 schuldig heeft gemaakt aan opzettelijke slagen of verwondingen, een ziekte of ongeschiktheid tot het verrichten van persoonlijke arbeid veroorzaakt hebbende met voorbedachten rade; aan een verweervuurwapen te hebben voorhanden gehad, in staat van wettelijke herhaling, feiten waarvoor hij op 9 november 2005 werd veroordeeld tot een definitief geworden gevangenisstraf van 6 jaar, met onmiddellijke aanhouding;

Overwegende dat hij zich tussen 4 mei 1995 en 23 juni 2006 schuldig heeft gemaakt, als dader of mededader, aan op welke manier ook, rechtstreeks of via een tussenpersoon, ertoe bijgedragen te hebben, dat een vreemdeling het Koninkrijk binnenkomt of er verblijft, dat misbruik werd gemaakt van de bijzonder kwetsbare positie waarin de persoon verkeerde ten gevolge van een onwettige of precaire administratieve toestand, zijn precaire sociale toestand of ten gevolge van zwangerschap, ziekte dan wel een lichamelijk of een geestelijk gebrek of onvolwaardigheid, dat van de betrokken activiteit een gewoonte wordt gemaakt en dat het misdrijf een daad van deelneming is aan de hoofd- of bijkomende bedrijvigheid van een vereniging, ongeacht of de betrokkene de hoedanigheid van leidend persoon heeft of niet, in staat van wettelijke en specifieke herhaling, feiten waarvoor hij op 14 november 2007 werd veroordeeld tot een definitief geworden gevangenisstraf van 8 jaar;

Overwegende dat uitzonderlijk ernstige omstandigheden zijn terugleiding naar de grens rechtvaardigen, namelijk het feit dat hij geen respect heeft voor andermans fysieke en psychische integriteit en dat hij geen lessen heeft getrokken uit zijn eerdere veroordelingen;

Enig artikel.- Tenzij hij om andere redenen opgesloten is, wordt S. P. R., geboren te Talwara op 27 september 1969, ter beschikking van de Regering gesteld met het oog op zijn terugleiding naar de grens."

2. Over de ontvankelijkheid

2.1. De verwerende partij werpt de volgende exceptie van onontvankelijkheid op:

"De in casu bestreden beslissing werd door de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding genomen op 05.05.2014.

Terwijl de kennisgeving van de beslissing geschiedde door de attaché-gevangenisdirecteur te Oudenaarde op 08.05.2014, zoals blijkt uit de door verzoekende partij ondertekende akte van kennisgeving. Daarbij verklaarde verzoekende partij uitdrukkelijk dat een kopie van de beslissing werd overhandigd.

Het art. 39/2 §2 van de Vreemdelingenwet dd. 15.12.1980 bepaalt:

"§ 2. De Raad doet uitspraak, bij wijze van arresten als annulatierechter over de overige beroepen wegens overtreding van hetzij substantiële, hetzij op straffe van nietigheid voorgeschreven vormen, overschrijding of afwending van macht."

Terwijl het art. 39/82 van de vreemdelingenwet bepaalt:

"§ 1. Wanneer een akte van een administratieve overheid vatbaar is voor vernietiging krachtens artikel 39/2, dan kan de Raad als enige de schorsing van de tenuitvoerlegging ervan bevelen."

Tot slot voorziet het art. 39/57, 1° lid van de Vreemdelingenwet:

"De in artikel 39/2 bedoelde beroepen worden ingediend bij verzoekschrift binnen dertig dagen na de kennisgeving van de beslissing waartegen ze zijn gericht.

Het verzoekschrift wordt ingediend binnen vijftien dagen na de kennisgeving van de beslissing waartegen het is gericht :

1° indien het beroep is ingediend door een vreemdeling die zich op het ogenblik van de kennisgeving van de beslissing bevindt in een welbepaalde plaats zoals bedoeld in de artikelen 74/8 en 74/9 of die ter beschikking is gesteld van de regering;"

Verweerder laat gelden dat uit de stukken van het administratief dossier, inzonderheid de akte van kennisgeving van de bestreden beslissing, ontegensprekelijk blijkt dat de verzoekende partij zich op het ogenblik van de kennisgeving van de bestreden beslissing in de gevangenis te Oudenaarde bevond. De verzoekende partij kan niet dienstig anders voorhouden.

Conform de ter zake relevante wetsbepalingen diende het beroep tot nietigverklaring bijgevolg ingediend te worden binnen een termijn van vijftien dagen na de kennisgeving van de bestreden beslissing.

Houdt men rekening met bovenvermelde principe, dan is de door verzoekende partij bij verzoekschrift van 05.06.2014 ingestelde procedure laattijdig, gelet op het feit dat de beroepstermijn van 15 dagen reeds verstreek op 23.05.2014.

Derhalve is het genoemde beroep naar het oordeel van de verweerder onontvankelijk *ratione temporis*."

2.2. Om te bepalen of een beroepstermijn van 15 dagen dan wel 30 dagen gold, dient in casu te worden nagegaan of verzoeker zich op het ogenblik van de kennisgeving van de beslissingen, bevond in een welbepaalde plaats zoals bedoeld in artikel 74/8 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (vreemdelingenwet) of ter beschikking werd gesteld in de zin van artikel 74/9 van de vreemdelingenwet..

Uit de kennisgeving van de eerste bestreden beslissing blijkt dat deze is geschied op 8 mei 2014 om 17.39 uur in de gevangenis te Oudenaarde waar de verzoekende partij was opgesloten. De kennisgeving meldt dat de tweede bestreden beslissing "tezelfdertijd" geschiedt met een afzonderlijke akte. Bijgevolg kan niet met zekerheid uit de stukken van het dossier worden afgeleid dat de kennisgeving van de tweede bestreden beslissing gebeurde voorafgaand aan de kennisgeving van de eerste bestreden beslissing. De verwerende partij toont niet aan dat de gevangenis te Oudenaarde een welbepaalde plaats is in de zin van de artikelen 74/8 en 74/9 van de vreemdelingenwet of dat de verzoekende partij ter beschikking werd gesteld van de Regering op het ogenblik van de kennisgeving. Bijgevolg kon het beroep worden ingediend binnen de dertig dagen in toepassing van artikel 39/57 van de vreemdelingenwet, wat in casu het geval is. Immers het verzoekschrift werd per aangetekende zending met poststempel 5 juni 2014 dag verzonden, hetzij binnen de dertig dagen na de kennisgeving op 8 mei 2014.

De exceptie wordt verworpen.

3. Onderzoek van het beroep

3.1.1. Het eerste middel luidt:

"Eerste middel - schending van de wet betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen: formele motiveringsplicht (wet van 29 juli 1991)"

1. De wet van 29 juli 1991 schrijft voor dat de overheid op straffe van onwettigheid van de beslissing in de akte die de beslissing zelf bevat ook de motivering voor deze beslissing moet opnemen. Deze motivering moet niet enkel weergegeven worden doch daarenboven moet ze ook afdoende zijn, dit wil zeggen draagkrachtig en deugelijk.

2. In het kader van zijn verschijning voor de commissie van advies voor vreemdelingen heeft verzoeker gewezen op het feit dat hij spijt heeft van de door hem gepleegde feiten en dat hij werkt aan een reclassering waarbij hij zijn gerechtskosten afbetaald en cursussen en opleidingen volgt.

Bovendien heeft hij aangetoond dat hij bezoeken krijgt in de gevangenis daar waar hij geen familie heeft in India en hier in de afgelopen 18 jaar niet is geweest.

Verzoeker heeft hieromtrent een bezoekerslijst van de gevangenis neergelegd waarbij vastgesteld kan worden dat verzoeker verschillende bezoekers heeft ondanks het feit dat hij ondertussen meer dan 8 jaar gevangenisstraf heeft ondergaan.

3. De commissie van advies voor vreemdelingen oordeelde dat het art. 8 EVRM niet geschonden werd (waardoor de commissie dus het geheel van stukken betreffende de bezoekers van verzoeker terzijde heeft geschoven) daar waar verweerder stelt dat de beslissing van verweerder wel een inbreuk op het art. 8 EVRM vormt met name een inbreuk op het privéleven van verzoeker.

Evenwel gaat verweerder - niettemin zij in strijd met de commissie wel een inbreuk in inmenging op de art. 8 EVRM weerhoudt - evenmin in op het geheel van stukken die verzoeker had neergelegd met in

het bijzonder de bezoekerslijst alsook het geheel van stukken die aantonen dat verzoeker wil reclasseren in België alwaar hij al 18 jaar verblijft.

3. Het eerste middel is ontvankelijk en gegrond.”

3.1.2. De verwerende partij merkt op in haar nota:

“In een eerste middel beroept verzoekende partij zich op een schending van de wet dd. 29.07.1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, omdat niet zou zijn ingegaan op de stukken die zij heeft voorgelegd, inzonderheid de bezoekerslijst van de gevangenis en de stukken waaruit blijkt dat zij in België wil reclasseren.

Betreffende de vermeende schending van de Wet van 29.07.1991, laat de verweerder gelden dat bij lezing van het inleidend verzoekschrift van verzoekende partij blijkt dat zij daarin niet enkel inhoudelijke kritiek levert, maar dat zij er ook in slaagt de motieven vervat in de in casu bestreden beslissing weer te geven en daarbij blijk geeft kennis te hebben van de motieven vervat in de bestreden beslissing.

De verweerder is van oordeel dat o.b.v. deze vaststelling dient te worden besloten dat verzoekende partij het vereiste belang ontbeert bij de betrokken kritiek (cf. R.v.St. nr. 47.940, 14.6.1994, Arr. R.v.St. 1994, z.p.).

De formele motiveringsplicht, vervat in de wetsartikelen waarvan verzoekende partij de schending aanvoert, heeft immers geen ander doel dan het in kennis stellen van de bestuurde van de redenen die ten grondslag liggen aan de te zijnen of te haren opzichte genomen bestuursbeslissing, zodanig dat deze in staat is om te oordelen of het zinvol is om daartegen op te komen met de ter beschikking staande rechtsmiddelen (R.v.St. nr. 60.751, 4.7.1996, T.B.P. 1996, 698), terwijl de voormelde vaststelling impliceert dat deze wettelijke doelstelling is bereikt.

De naleving van de genoemde plicht houdt daarentegen geen verband met de inhoudelijke juridische of feitelijke correctheid van de tot uitdrukking gebrachte motieven (cf. wat inhoudelijke juridische correctheid betreft, naar analogie, Cass., 10.1.1979, Arr. Cass. 1978-79, 522; alsook wat feitelijke correctheid betreft: R.v.St. nr. 44.948, 18.11.1993, Arr. R.v.St. 1993, z.p.; Antwerpen, 16.6.1998, F.J.F. 1998, 693).

Bij lezing van de bestreden beslissing blijkt genoegzaam dat de inhoud daarvan verzoekende partij het genoemde inzicht verschaft en aldus volstaat om haar toe te laten de bedoelde nuttigheidsafweging te maken.

De bestreden beslissing is immers genoegzaam met redenen omkleed, aangezien daarin zowel haar juridische grondslag als haar feitelijke grondslag zijn vermeld.

Deze vermeldingen laten verzoekende partij toe kennis te hebben van de gronden op basis waarvan werd besloten tot een KB tot uitzetting en maken dat het doel is bereikt dat met het bestaan van de betrokken formele motiveringsverplichting wordt beoogd.

Het normdoel dat ten grondslag ligt aan de in het besproken middel als geschonden aangeduide wetsartikelen is bereikt en de bestreden beslissing is genoegzaam gemotiveerd.

De uiteenzetting van verzoekende partij kan aan het voorgaande geen afbreuk doen, temeer nu de beschouwingen van verzoekende partij niet dienstig in verband kunnen worden gebracht met de door haar geschonden geachte rechtsregels.

Gelet op het voorgaande is de verweerder de mening toegedaan dat dit aspect van het eerste middel van verzoekende partij onontvankelijk, minstens ongegrond is.

Voor het geval de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen hier toch anders over zou denken en dus louter subsidiair, merkt de verweerder bijkomend nog op dat de beschouwingen die in de uiteenzetting van verzoekende partij voorkomen bovendien niet pertinent zijn.

De bestreden beslissing maakt uitdrukkelijk melding van de volgende elementen:

“Gelet op de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, inzonderheid op de artikelen 20, 21 en 43,2 gewijzigd bij de wet van 6 mei 2009;

Gelet op artikel 8 van het Europees Verdrag ter Vrijwaring van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden;

Overwegende dat de hierna nader bepaalde vreemdeling onderdaan is van India;

Overwegende dat betrokkene zich op 19 maart 1991 vluchteling verklaarde en dat de erkenning van de hoedanigheid van vluchteling hem definitief werd geweigerd door een beslissing van 17 februari 1995 van de Vaste Beroepscommissie voor Vluchtelingen;

Overwegende dat betrokkene op 28 april 1995 te Fulham in het huwelijk is getreden met M. G. H. M., geboren te Lissabon op 8 mei 1976, van Portugese nationaliteit;

Overwegende dat hij op 10 mei 1995 een aanvraag tot vestiging heeft ingediend en dat dezelfde dag een beslissing tot weigering van vestiging met bevel om het grondgebied te verlaten werd genomen, beslissing hem dezelfde dag betekend; dat hu op 17 mei 1995 een verzoek tot herziening indiende;

Overwegende dat hij op 11 oktober 1995 gemachtigd werd om zich te vestigen in het Rijk;

Overwegende dat M. G. H. M. sinds 20 februari 1996 van ambtshalve werd afgeschreven en dat ze niet op bezoek komt in de gevangenis;

Overwegende dat hij zich tussen 1 december 1994 en 11 september 1997 schuldig heeft gemaakt, als dader of mededader, aan op welke manier ook, rechtstreeks of via een tussenpersoon, ertoe bijgedragen te hebben, dat een vreemdeling het Koninkrijk binnenkomt of er verblijft, dat misbruik werd gemaakt van de bijzonder kwetsbare positie waarin de persoon verkeerde ten gevolge van een onwettige of precaire administratieve toestand, zijn precaire sociale toestand of ten gevolge van zwangerschap, ziekte dan wel een lichamelijk of een geestelijk gebrek of onvolwaardigheid, dat van de betrokken activiteit een gewoonte wordt gemaakt en dat het misdrijf een daad van deelneming is aan de hoofd- of bijkomende bedrijvigheid van een vereniging, ongeacht of de betrokkene de hoedanigheid van leidend persoon heeft of niet (45 personen); aan met bedrieglijk opzet of met het oogmerk om te schaden gebruik te hebben gemaakt van valse akten of van valse stukken wetende dat ze vervalst waren (14 feiten); aan de aanstoker te zijn geweest tot een vereniging met het oogmerk om een aanslag te plegen op personen of op eigendommen, feiten waarvoor hij op 11 mei 1998 werd veroordeeld tot definitief geworden gevangenisstraffen van 2 jaar en van 1 jaar;

Overwegende dat hij zich tussen 15 maart 1997 en 24 juni 1997 schuldig heeft gemaakt, als dader of mededader, aan op welke manier ook, rechtstreeks of via een tussenpersoon, ertoe bijgedragen te hebben, dat een vreemdeling het Koninkrijk binnenkomt of er verblijft, dat misbruik werd gemaakt van de bijzonder kwetsbare positie waarin de persoon verkeerde ten gevolge van een onwettige of precaire administratieve toestand, zijn precaire sociale toestand of ten gevolge van zwangerschap, ziekte dan wel een lichamelijk of een geestelijk gebrek of onvolwaardigheid, dat van de betrokken activiteit een gewoonte wordt gemaakt en dat het misdrijf een daad van deelneming is aan de hoofd- of bijkomende bedrijvigheid van een vereniging, ongeacht of de betrokkene de hoedanigheid van leidend persoon heeft of niet, feiten waarvoor hij op 17 november 2000 werd veroordeeld tot een definitief geworden gevangenisstraf van 18 maanden;

Overwegende dat hij zich op 16 juni 2004 schuldig heeft gemaakt aan opzettelijke slagen of verwondingen, een ziekte of ongeschiktheid tot het verrichten van persoonlijke arbeid veroorzaakt hebbende met voorbedachten rade; aan een verweervuurwapen te hebben voorhanden gehad, in staat van wettelijke herhaling, feiten waarvoor hij op 9 november 2005 werd veroordeeld tot een definitief geworden gevangenisstraf van 6 jaar, met onmiddellijke aanhouding;

Overwegende dat hij zich tussen 4 mei 1995 en 23 juni 2006 schuldig heeft gemaakt, als dader of mededader, aan op welke manier ook, rechtstreeks of via een tussenpersoon, ertoe bijgedragen te hebben, dat een vreemdeling het Koninkrijk binnenkomt of er verblijft, dat misbruik werd gemaakt van de bijzonder kwetsbare positie waarin de persoon verkeerde ten gevolge van een onwettige of precaire administratieve toestand, zijn precaire sociale toestand of ten gevolge van zwangerschap, ziekte dan wel een lichamelijk of een geestelijk gebrek of onvolwaardigheid, dat van de betrokken activiteit een gewoonte wordt gemaakt en dat het misdrijf een daad van deelneming is aan de hoofd- of bijkomende bedrijvigheid van een vereniging, ongeacht of de betrokkene de hoedanigheid van leidend persoon heeft of niet, in staat van wettelijke en specifieke herhaling, feiten waarvoor hij op 14 november 2007 werd veroordeeld tot een definitief geworden gevangenisstraf van 8 jaar;

Overwegende dat hij dienvolgens door zijn persoonlijk gedrag de openbare orde ernstig heeft geschaad;

Overwegende dat de Commissie van Advies voor Vreemdelingen in haar advies van 2 december 2013 stelt dat mede gelet op de diverse straffen lijdt het niet de minste twijfel dat deze criminele activiteiten de openbare orde van het land ernstig hebben geschaad, in de zin van artikel 20 alinea 2 van de wet van 15 december 1980; dat in het licht van artikel 8 EVRM moet worden vastgesteld dat de verwijdering uit België geen inbreuk uitmaakt op voormelde bepaling, aangezien betrokkene geen contacten heeft in België”;

Gelet op het advies van de Commissie van Advies voor vreemdelingen die meent dat de uitzetting gerechtvaardigd is;

Overwegende dat betrokkene het grootste deel van zijn leven in India heeft doorgebracht;

Overwegende dat hij zich niet op een familieleven in de zin van het artikel 8 van de Europese Conventie van de Rechten van de Mens kan beroepen; dat het niet wordt betwist dat een verwijdering een inmenging vormt in zijn privéleven;

Overwegende dat de bescherming van de orde en het voorkomen van de strafbare feiten deze inmenging rechtvaardigen;

Overwegende dat de Belgische maatschappij het recht heeft zich te beschermen tegen betrokkene die geldgewin laten primeren op het respect voor andermans fysieke en psychische integriteit en op de in het Rijk geldende wetten;

Overwegende dat wie als leider van een crimineel netwerk uit gemakkelijk geldgewin en zonder scrupules mensen als smokkelwaar beschouwt, door zijn persoonlijk gedrag en handelen onbetwistbaar een ernstig, actueel en reëel gevaar vormt voor de openbare orde;

Overwegende dat betrokkene zich niet heeft herpakt na de eerste veroordeling;

Overwegende dat het winstgevend en herhaaldelijke karakter van het misdadig gedrag van betrokkene een ernstig en actueel risico aantoonde van een nieuwe schending van de openbare orde;

Overwegende dat een uitzetting een gepaste maatregel is ter bescherming van de openbare orde en het voorkomen van strafbare feiten;

Overwegende, bijgevolg, dat het gevaar dat betrokkene vormt voor de openbare orde superieur is aan de privébelangen die hij kan doen gelden;"

Uit de omstandige motivering van de bestreden beslissing blijkt afdoende dat de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding na grondig en zorgvuldig onderzoek van de verzoekende partij haar daadwerkelijke situatie heeft besloten tot een KB tot uitzetting.

Artikel 20, §2 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

"Onverminderd artikel 21, §§ 1 en 2, kan de in het Rijk gevestigde vreemdeling (of de vreemdeling die de status van langdurig ingezetene geniet), **wanneer hij de openbare orde of de veiligheid van het land ernstig heeft geschaad, door de Koning uitgezet worden na advies van de Commissie van advies voor vreemdelingen.** Indien de maatregel gegrond is op de politieke activiteit van deze vreemdeling, moet over het uitzettingsbesluit in de Ministerraad beraadslaagd worden.

(...)

Bij het nemen van een besluit tot uitzetting wordt rekening gehouden met de duur van het verblijf in het Rijk, de leeftijd van de betrokkene, de gevolgen voor de betrokkene en zijn familieleden evenals met het bestaan van banden met het land van herkomst of het ontbreken ervan."

Verweerder laat gelden dat zowel uit de omstandige motivering van de bestreden beslissing, als uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat de verzoekende partij sedert 1994 tot 2006 een veelheid aan strafrechtelijke veroordelingen heeft opgelopen voor verscheidene zwaarwichtige feiten. Bijgevolg werd door de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding -na advies van de Commissie van advies voor vreemdelingen- terecht besloten dat de verzoekende partij de openbare orde en/of veiligheid van het land ernstig heeft geschaad.

Tevens blijkt uit de motivering van de bestreden beslissing dat de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding bij het nemen van de bestreden beslissing -geheel in overeenstemming met artikel 20 van de Vreemdelingenwet- rekening heeft gehouden met de individuele situatie van de verzoekende partij.

Het loutere feit dat door de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding niet uitdrukkelijk is gemotiveerd nopens de bezoekerslijst van de gevangenis, dan wel nopens haar pogingen om te reclasseren in België, doet geen afbreuk aan de vaststellingen van de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

Verweerder verduidelijkt dat door de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding correct werd vastgesteld dat de Portugese echtgenote van de verzoekende partij haar in elk geval niet komt bezoeken in de gevangenis, terwijl geen ander beschermenswaardig privéleven aannemelijk gemaakt wordt.

Terwijl door de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding hoe dan ook op gedegen wijze is gemotiveerd dat **het gevaar dat de verzoekende partij vormt voor de openbare orde superieur is aan haar privébelangen**, zodat een gebeurlijke inmenging in het privéleven gerechtvaardigd voorkomt.

De verzoekende partij slaagt er allerminst in aan te tonen dat de bestreden beslissing op gebrekkige wijze zou gemotiveerd zijn.

De verweerder merkt op dat de gemachtigde van de Staatssecretaris geheel terecht, en binnen de hem ter zake toebedeelde bevoegdheid, oordeelde dat een KB tot uitzetting aan de verzoekende partij diende betekend te worden.

De gemachtigde van de Staatssecretaris handelde daarbij na grondig onderzoek van de elementen die de concrete situatie van de verzoekende partij daadwerkelijk kenmerken, en conform de ter zake toepasselijke rechtsregels.

Het eerste middel is onontvankelijk, minstens ongegrond. Het kan niet worden aangenomen."

3.1.3. De redenering van de verwerende partij dient in casu gevolgd te worden.

De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, die onder meer stellen dat beslissingen met redenen omkleed moeten zijn,

hebben tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft. Ze verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. De bestreden beslissing geeft duidelijk het determinerend motief aan op grond waarvan deze werd genomen. In de motivering van de bestreden beslissing wordt verwezen naar de juridische grondslag, met name de artikelen 20, 21 en 43, 2 van de vreemdelingenwet en wordt betreffende de feitelijke grondslag een gedetailleerde opsomming gegeven van de wijze waarop verzoeker de openbare orde ernstig heeft geschaad. Er wordt vastgesteld dat verzoeker geen familieleden in de zin van artikel 8 EVRM heeft en dat diens privéleven niet opweegt, gelet op de ernst en het gepleegde recidive, tegen de bescherming van de maatschappij.

De plicht tot uitdrukkelijke motivering houdt evenwel niet in dat de beslissende administratieve overheid de motieven van de gegeven redenen van de beslissing moet vermelden. Zij dient dus niet "verder" te motiveren, zodat derhalve de uitdrukkelijke motivering niet inhoudt dat de beslissende overheid voor elke overweging in haar beslissing "het waarom" of "uitleg" dient te vermelden.

Tevens dient te worden opgemerkt dat indien een beslissing gemotiveerd is met algemene overwegingen of zelfs een voorbeeld zou zijn van een gestandaardiseerde, stereotiepe en geijkte motivering, dit louter feit op zich nog niet betekent dat de bestreden beslissing niet naar behoren gemotiveerd is (RvS 27 oktober 2006, nr. 164.171 en 27 juni 2007, nr. 172.821).

De verzoeker maakt niet duidelijk op welk punt deze motivering hem niet in staat stelt om te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen, derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het doel van de formele motiveringsplicht (RvS 26 maart 2002, nr. 105.103).

Waar verzoeker meent dat geen rekening is gehouden met de bezoeken die hij krijgt in de gevangenis, geen familie heeft in India en verwijst naar het advies van de Commissie, voorafgaand aan het nemen van de bestreden beslissing voert hij de schending van de materiële motiveringsplicht aan.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is niet bevoegd om zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cfr. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

Er blijkt uit de bestreden beslissing dat wel degelijk werd rekening gehouden met de voorgelegde stukken nu de eerste bestreden beslissing het advies van de Commissie niet volgt en besluit dat verzoeker een privéleven in de zin van artikel 8 EVRM heeft. Integendeel met het advies van de Commissie houdt de eerste bestreden beslissing wel rekening met het privéleven van verzoeker. De eerste bestreden beslissing stelt evenwel dat de bescherming van de orde en het voorkomen van de strafbare feiten primeren op het respect voor de psychische en fysieke integriteit van verzoeker die al leidet van een crimineel netwerk zonder scrupules mensen als smokkelwaar beschouwt en die zich niet heeft herpakt na een eerste veroordeling. Verzoeker toont niet aan dat deze vaststelling kennelijk onredelijk is, ook niet door diens wil tot reclassering en door het neerleggen van bezoekerslijsten. Rekening houdend met de waslijst van veroordelingen, gepreciseerd in de eerste bestreden beslissing is de eerste bestreden beslissing juist genomen. Zoals de verwerende partij stelt dient de eerste bestreden beslissing in toepassing van artikel 20 van de vreemdelingenwet rekening te houden met de duur van het verblijf in het Rijk, de gevolgen voor de betrokkene en diens familieleden en met het bestaan van banden met het herkomstland of het ontbreken ervan. De bestreden beslissing vermeldt de duur van het verblijf nu wordt verwezen naar de eerste ingediende asielaanvraag in 1991. De eerste bestreden beslissing onderzoekt of er nog familiebanden zijn, wat verzoeker niet aantoonde nu diens echtgenote afgeschreven is sinds 20 februari 1996 en verzoeker niet bezocht heeft in de gevangenis. Voorts wijst de eerste bestreden beslissing erop dat verzoeker het grootste deel van diens leven in het herkomstland doorbracht. De loutere bewering van verzoeker dat hij in het herkomstland geen familie heeft en er in de afgelopen 18 jaren niet is geweest doet aan het voorgaande geen afbreuk. Evenmin ziet de Raad de relevantie in van het gegeven dat verzoeker verschillende bezoekers heeft gehad nu de eerste bestreden beslissing vaststelt dat hij een privéleven heeft maar dat de inmenging ervan niet opweegt tegen de belangen van de maatschappij. Ten overvloede wordt erop gewezen dat in de

bezoekerslijst die recent zijn voor het nemen van de bestreden beslissing, met name van het jaar 2012 en 2013 noch vrienden noch een neef terug te vinden is, integendeel met de oude niet meer actuele bezoekerslijst van 2006 en 2010. Bovendien laat verzoeker in het middel na te preciseren wat de invloed en de relevantie is in concreto van de bezoekerslijst. Een eenvoudige verwijzing er naar *“in het bijzonder de bezoekerslijst alsook het geheel van stukken die aantonen dat verzoeker wil reclasseren in België alwaar hij al 18 jaar verblijft”* volstaat niet om de schending van de aangehaalde bepaling aan te tonen. Verzoeker concretiseert zijn grief niet.

Verzoeker maakt derhalve met het voorgaande niet aannemelijk dat de bestreden beslissing is genomen op grond van onjuiste gegevens, op kennelijk onredelijke wijze of met overschrijding van de ruime bevoegdheid waarover de verwerende partij beschikt. Deze vaststelling volstaat om de bestreden beslissing te schragen.

Het eerste middel is ongegrond.

3.2.1. Het tweede middel luidt:

“B.2. Tweede middel: schending van de beginselen van behoorlijk bestuur - zorgvuldigheidsplicht”

1. *De staatssecretaris van Migratie- en asielbeleid heeft de plicht zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en te steunen op concrete feitenvinding. Dat er geval per geval moet gekeken worden naar de concrete omstandigheden van de zaak.*

• *Bij de vaststelling en waardering van de feiten, waarop het besluit rust, moet de nodige zorgvuldigheid worden betracht*

• *Ambtenaren mogen zich niet gedragen als slecht geprogrammeerde automaten*

*De Raad van State eist dat de overheid tot haar voorstelling van de feiten en tot de feitenvinding komt met inachtneming van de zorgvuldigheidsplicht.*³

*Uit de zorgvuldigheidsplicht bij de feitenvinding vloeit voort dat in beginsel geen feiten als bewezen of niet bewezen worden beschouwd zonder bij de betrokkene direct en persoonlijk inlichtingen te vragen of hem in de gelegenheid te stellen de stukken over te leggen die naar zijn oordeel zijn voorstelling van de feiten of van zijn toestand geloofwaardig maken.*⁴

Verzoeker heeft onder meer zijn bezoekerslijst neergelegd waaruit blijkt dat verzoeker wel degelijk bezoek krijgt (onder meer van zijn neef) daar waar in de beslissing van de commissie van advies voor vreemdelingen wordt gesteld dat hij geen contacten heeft in België. Verweerder houdt evenmin rekening met het feit dat verzoeker evenmin stelt dat er geen familieleden zijn voor verzoeker. Dit betekent dat bij de beslissing dus geen rekening werd gehouden met het familieleven van verzoeker.

Bovendien wordt ten onrechte gesteld als zou verzoeker het grootste deel van zijn leven in India hebben doorgebracht daar waar verzoeker sinds 1995 de machtiging heeft om in België te blijven nadat hij reeds in 1991 een aanvraag deed tot het bekomen van de status van vluchteling. Verzoeker is dus sinds zijn 22ste in België daar waar hij thans 45 jaar oud is ! Dit betekent dat hij meer dan de helft van zijn leven in België woont. Volledig ten onrechte wordt dan gesteld dat verzoeker het grootste deel van zijn leven in India heeft doorgebracht.

Het is voor verzoeker duidelijk - mogelijks omdat hij gedetineerd is - dat met zijn persoonlijke situatie, zijn lange verblijf in België, het gegeven dat hij reeds jaren in detentie zat voordat verweerder de eerste stappen zette om het terug te laten sturen (en dit kort voordat verzoeker voor de strafuitvoeringsrechtbank moet verschijnen die moet beslissen over zijn reclassering, en evident waar hij reclassereert) helemaal geen rekening is gehouden en de beslissing is gemotiveerd op grond van redenen die geenszins kloppen met de stukken die verzoeker neerlegde alsook met de periode dat verzoeker in België al verblijft.

2. *Het derde middel is ontvankelijk en gegrond.”*

3.2.2. De verwerende partij merkt op in haar nota:

“In een tweede middel beroept verzoekende partij zich op een schending van de zorgvuldigheidsplicht, doordat de bestreden beslissing niet op een correcte feitenvinding zou gestoeld zijn. De verzoekende partij merkt op dat zij in de gevangenis onder meer bezoek krijgt van een neef en zij voert aan dat geen rekening is gehouden met haar familieleden in België.

De kritiek van de verzoekende partij kan niet aangenomen worden.

Verweerder verwijst in repliek op het tweede middel in hoofdzaak naar de uitgebreide motivering van de bestreden beslissing, alsook haar repliek op het eerste middel van de verzoekende partij, dewelke alhier beiden als integraal hernomen dienen beschouwd te worden.

Voorts laat verweerder gelden dat het loutere feit dat de verzoekende partij in de gevangenis het bezoek krijg van verscheidene personen, waaronder een neef, allerminst volstaat opdat een beschermenswaardig privéleven zou kunnen vastgesteld worden. Dienaangaande verwijst verweerder naar haar uiteenzetting in replek op het derde middel van de verzoekende partij, voor wat betreft de vermeende schending van artikel 8 EVRM.

Volledigheidshalve benadrukt verweerder dat door de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding in de bestreden beslissing is gemotiveerd nopens de buitenlandse echtgenote van de verzoekende partij, alsook nopens de inmenging in het privéleven van de verzoekende partij.

De verzoekende partij slaagt er met haar vage kritiek allerminst in afbreuk te doen aan de vaststelling van de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding dat het gevaar dat de verzoekende partij vormt voor de openbare orde superieur is aan haar privébelangen, zodat een gebeurlijke inmenging in het privéleven gerechtvaardigd voorkomt.

De verzoekende partij levert nog kritiek op het feit dat in de bestreden beslissing wordt gemotiveerd dat de verzoekende partij het grootste deel van haar leven in het land van herkomst heeft doorgebracht. De verzoekende partij wijst in dit kader op het feit dat zij reeds in 1991 een asielaanvraag indiende en inmiddels 45 jaar oud is, zodat meer dan de helft van haar leven in België werd doorgebracht.

Voormelde materiële misslag in de bestreden beslissing kan evenwel allerminst volstaan om tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing te besluiten, vermits de overige motieven van de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding het KB tot uitzetting ruimschoots ondersteunen.

Overigens is het onmiskenbaar wel correct dat de verzoekende partij een aanzienlijk deel van haar verblijf in België in penitentiaire instellingen heeft doorgebracht. Inderdaad verblijft de verzoekende partij de laatste tien jaar onafgebroken in de gevangenis. Terwijl anderzijds een groot deel van haar leven in het land van herkomst werd gespendeerd.

De verzoekende partij gaat in haar inleidend verzoekschrift bovendien al te gemakkelijk voorbij aan de zwaarwichtige strafrechtelijke veroordelingen, dewelke de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding ertoe hebben aanzet -geheel in overeenstemming met artikel 20 van de Vreemdelingenwet- een KB tot uitzetting te betekenen.

De verweerder merkt op dat de gemachtigde van de Staatssecretaris geheel terecht, en binnen de hem ter zake toebedeelde bevoegdheid, oordeelde dat een KB tot uitzetting aan de verzoekende partij diende betekend te worden.

De gemachtigde van de Staatssecretaris handelde daarbij na grondig onderzoek van de elementen die de concrete situatie van de verzoekende partij daadwerkelijk kenmerken, en conform de ter zake toepasselijke rechtsregels.

Het tweede middel kan evenmin worden aangenomen."

3.2.3. Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de overheid de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoeien op een correcte feitenvinding (RvS 14 februari 2006, nr. 154.954; RvS 2 februari 2007, nr. 167.411).

Verzoeker geeft een theoretische uiteenzetting over het zorgvuldigheidsbeginsel en herhaalt dat geen rekening zou zijn gehouden met de neergelegde bezoekerslijst van onder andere diens neef.

Waar verzoeker stelt dat de Commissie voorhield dat verzoeker geen contacten had, is dit correct. Evenwel heeft de eerste bestreden beslissing wel rekening gehouden met de contacten die verzoeker heeft nu, in tegendeel met het advies afgeleid werd dat verzoeker een door artikel 8 EVRM beschermd privéleven heeft.

Waar verzoeker voorhoudt dat geen rekening werd gehouden met het bezoek dat hij kreeg van zijn neef omdat de eerste bestreden beslissing stelt dat hij geen familieleden heeft, berust dit op een verkeerde lezing van deze beslissing. De bestreden beslissing stelt dienaangaande: "Overwegende dat hij zich niet op een familieleden in de zin van het artikel 8 van de Europese Conventie van de Rechten van de Mens kan beroepen; dat het niet wordt betwist dat een verwijdering een inmenging vormt in zijn privéleven;"

Hiermee ontkent de bestreden beslissing niet dat verzoeker geen familieleden heeft maar geeft zij te kennen dat er geen familieleden is dat beschermd wordt door artikel 8 EVRM. Dit is correct nu geen contacten zijn aangetoond met de echtgenote van de verzoeker en verzoeker evenmin aan toont dat een bezoek van een neef een door artikel 8 EVRM beschermingswaardig familieleden is. Verzoeker toont met zijn grief geenszins aan dat de verwerende partij geen rekening heeft gehouden met diens neef en

nog minder toont hij het belang van deze grief aan. Te meer en dit ten overvloede in de recente bezoekerslijsten van 2012 en 2013 noch vrienden noch een neef terug te vinden zijn.

Waar verzoeker de bestreden beslissing verwijt te stellen dat het grootste deel van diens leven in India plaatsvond omdat hij meer dan de helft van diens leven in België woonde zoekt verzoeker spijkers bij laag water. Uit de gehele lezing van de eerste bestreden beslissing blijkt dat gepreciseerd werd wanneer verzoeker naar België kwam: hij heeft in 1991 zijn eertse asielaanvraag ingediend. Voorts verklaart verzoeker geboren te zijn op 27 september 1969 en was hij dus anno 1991 22 jaar. Het tijdsverloop tussen 1991 en 2014, ogenblik van het nemen van de eerste bestreden beslissing is bijna 13 jaren zodat inderdaad slechts de helft van het leven van verzoeker in India werd doorgebracht. Evenwel is dit motief overtuigend waar geconcretiseerd wordt in de eerste bestreden beslissing sedert wanneer precies verzoeker in België verbleef. Kritiek gericht tegen een overtuigend motief kan niet leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing. Zoals de verwerende partij stelt is dit een louter materiële mislag. Het gegeven dat verzoeker 22 jaren in het herkomstland verbleef zijnde een jaar minder dan het grootste deel van diens leven komt de Raad irrelevant over en verzoeker toont het belang van deze grief evenmin aan. Verzoeker kan niet ernstig stellen dat met diens lang verblijf in België, waaronder de meeste jaren in de gevangenis geen rekening is gehouden gelet op de gedetailleerde opsomming hiervan in de eerste bestreden beslissing. Diens persoonlijke situatie werd in acht genomen.

Het tweede middel is ongegrond.

3.3.1. Het derde middel luidt:

“B.3. Derde middel - schending van art. 8 EVRM - evenredigheidsbeginsel

1. In het kader van het derde middel - als opgenomen in zijn verzoekschrift - verwijst verzoeker naar een schending van het art. 8 EVRM en de schending van het evenredigheidsbeginsel.

2. Verzoeker heeft in het kader van zijn feitelijke uiteenzetting reeds geschetst dat hij sinds 11 oktober 1995 gemachtigd is om in België te blijven en dat hij sinds 31 augustus 2005 onafgebroken in de gevangenis zit. Verzoeker verblijft dus 19 jaren legaal in België.

Verzoeker verbleef hiervan meer dan 8 jaar in detentie doch mocht pas in januari 2013 de kennisgeving ontvangen dat verzoeker het voorwerp zou uitmaken van een procedure tot uitzetting waarbij verzoeker opmerkt dat deze procedure (zeker niet toevallig) werd opgestart gezien hij (bijna) in de tijdsvoorwaarden was om voor de strafuitvoeringsrechtbanken zou verschijnen die beslissen of verzoeker via een strafuitvoeringsmodaliteit terug in de Belgische maatschappij zou gaan komen.

3. Verzoeker - dewelke geen familie of vrienden heeft in India - wordt door het toepassen van de procedure tot uitzetting en meer in het bijzonder door de thans aangevochten beslissing van verweerster dan ook bijzonder hard geraakt in zijn privéleven dat beschermd wordt door art. 8 EVRM. Verzoeker merkt op dat een terugkeer naar India (dat in het beste geval mogelijk zou zijn in 2015) zou betekenen dat verzoeker terecht komt in een land alwaar hij niemand kent.⁵

4. Verzoeker is dan ook van oordeel - gezien de lange duur van zijn legaal verblijf alsook gezien het feit dat verweerster pas jaren na aanvang van zijn detentie heeft besloten om verzoeker uit te wijzen - dat dit een schending uitmaakt van art. 8 EVRM alsook van het evenredigheidsbeginsel

Het derde middel is bijgevolg ontvankelijk en gegrond.”

3.3.2. De verwerende partij merkt op in haar nota:

“In een derde middel beroept verzoekende partij zich op een schending van:

- artikel 8 EVRM ;

- het evenredigheidsbeginsel.

De verzoekende partij acht de voormelde rechtsregels geschonden, doordat zij reeds 19 jaar onafgebroken legaal in België verblijft. De verzoekende partij merkt op dat zij totaal geen familie of vrienden in India heeft, terwijl zij meent bijzonder hard geraakt te zijn in haar privéleven dat beschermd wordt door artikel 8 EVRM.

Artikel 8 van het EVRM luidt als volgt:

(...)

De verzoekende partij dient in de eerste plaats het bestaan van een beschermenswaardige relatie te bewijzen, wanneer zij zich beroept op art. 8 EVRM.

“Het begrip ‘gezinsleven’ in het voormeld artikel 8, lid 1 van het EVRM is een autonoom begrip dat onafhankelijk van het nationaal recht dient te worden geïnterpreteerd. Om zich dienstig te kunnen beroepen op artikel 8 van het EVRM dient verzoeker te vallen onder het toepassingsgebied van artikel 8

lid 1 van het EVRM. Er moet in casu nagegaan worden of er daadwerkelijk sprake is van een familie- of gezinsleven in de betekenis van artikel 8 van het EVRM (EHRM, Gül t. Zwitserland, 19 februari 1996). De vreemdeling dient in zijn aanvraag ten aanzien van het bestuur en ten laatste voor deze tot zijn beslissing komt, aannemelijk te maken dat hij een feitelijk gezin vormt met een Belg of een vreemdeling met legaal verblijf in België. Er moet sprake zijn van een effectief beleefde gezinssituatie of van een voldoende hechte relatie tussen de vreemdeling en zijn familie.” (R.v.V. nr. 48.465 dd. 23.09.2010)

“Wanneer verzoekster een schending van artikel 8 EVRM aanvoert, is het in de eerste plaats haar taak om, rekening houdend met de omstandigheden van de zaak, op voldoende precieze wijze het bestaan van het door haar ingeroepen privéleven en familie- en gezinsleven aan te tonen, alsook de wijze waarop de bestreden beslissing dit heeft geschonden.” (R.v.V. nr. 107.498 dd. 29.07.2013)

De verzoekende partij faalt ter zake in de op haar rustende bewijslast.

Verweerder laat in dit kader gelden dat door de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding terecht werd vastgesteld dat de Portugese echtgenote van de verzoekende partij van ambtswege is afgevoerd en de verzoekende partij bovendien niet bezoekt in de gevangenis. Zulks wijst onmiskenbaar op het feit dat er geen sprake meer is van een reële relatie.

Terwijl de verzoekende partij in haar inleidend verzoekschrift bovendien ook niet verwijst naar haar echtgenote, doch enkel naar de aanwezigheid van haar neef in België. Dienaangaande benadrukt verweerder dat er slechts sprake kan zijn van een beschermenswaardig privéleven met meerderjarige familieleden, indien er bijkomende elementen van afhankelijkheid worden aangetoond.

De verzoekende partij blijft in dit kader volkomen in gebreke.

Zie ook:

“De Raad wijst er evenwel op dat het Europees Hof voor de Rechten van de Mens reeds meermaals geoordeeld heeft dat een familieband tussen meerderjarige broers/zussen/ouders niet aangenomen kan worden, tenzij er kan aangetoond worden dat er **bijkomende elementen van afhankelijkheid bestaan**. (EHRM, 10 april 2012, Balogun v. UK, nr. 60286/09 ; EHRM, 2003, Kwakye-Nti and Dufie v. the Netherlands, nr. 31519/96)” (R.v.V. nr. 125.589 dd. 13.06.2014)

“Daar waar de gezinsband tussen partners, alsook tussen ouders en minderjarige kinderen wordt verondersteld, ligt het anders in de relatie tussen meerderjarige broers en zusters. Er wordt aangenomen dat het bestaan van bijkomende elementen van afhankelijkheid moet worden aangetoond die anders zijn dan de gewone affectieve banden. Bij de beoordeling of er al dan niet een gezinsleven bestaat moet rekening worden gehouden met alle indicaties die de verzoekende partij dienaangaande aanbrengt. **Zo volstaat het bepalen van een gemeenschappelijke verblijfplaats op zich niet om een gezinssituatie te scheppen**. In casu blijkt dat verzoekende partij ruim 32 jaar oud is, dat zij lerares is, dat zij sedert 15 maart 2006 gehuwd is en dat haar moeder nog in Irak verblijft. Daartegenover staat alleen dat zij tijdelijk, dit is vanaf haar recente aankomst in België, samenwoont met een broer en de loutere bewering van deze broer afhankelijk te zijn. In die omstandigheden kan in redelijkheid aangenomen worden dat er geen gezinsleven met deze broer voorhanden is dat de bescherming van artikel 8 EVRM verdient.” (R.v.V. nr. 72.100 van 19 december 2011)

“Relaties tussen **broers en zussen**, ‘do not necessarily attract the protection of Article 8 without further elements of dependency involving more than the normal emotional ties’ (EHRM 13 februari 2001, nr. 47160/99, Ezzouhdi v. Frankrijk, par. 34 ; EHRM 3 juli 2001, nr. 47390/99, Javeed v. Nederland). Verzoekende partij toont een dergelijke band van afhankelijkheid met haar broer niet in concreto aan.” (R.v.V. nr. 106.291 dd. 03.07.2013)

Voorts, en dit geheel ten overvloede merkt de verweerder op dat het EHRM inzake immigratie er bij diverse gelegenheden aan heeft herinnerd dat het EVRM als dusdanig geen enkel recht voor een vreemdeling waarborgt om het grondgebied van een staat waarvan hij geen onderdaan is, binnen te komen of er te verblijven (EHRM 15 juli 2003, Mokrani/Frankrijk, § 23; EHRM 26 maart 1992, Beldjoudi/Frankrijk, § 74; EHRM 18 februari 1991, Moustaquim/België, § 43).

Artikel 8 van het EVRM kan evenmin zo worden geïnterpreteerd dat het voor een Staat de algemene verplichting inhoudt om de door vreemdelingen gemaakte keuze van de staat van gemeenschappelijk verblijf te respecteren en om de gezinshereniging op zijn grondgebied toe te staan (EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 39). Met toepassing van een vaststaand beginsel van internationaal recht is het immers de taak van de Staat om de openbare orde te waarborgen en in het bijzonder in de uitoefening van zijn recht om de binnenkomst en het verblijf van niet-onderdanen te controleren (EHRM 12 oktober 2006, Mubilanzila Mayeka en Kaniki Mitunga/België, § 81; EHRM 18 februari 1991, Moustaquim/België, § 43; EHRM 28 mei 1985, Abdulaziz, Cabales en Balkandali/Verenigd Koninkrijk, § 67).

De Staat is dus gemachtigd om de voorwaarden hiertoe vast te leggen. De minister kan oordelen dat het belang van de staat voorrang heeft op dat van de vreemdeling die hier onwettig verblijft (zie R.v.St. nr. 40.061, 28.07.1992, R.A.C.E. 1992, z.p.).

In casu werd door de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding geheel terecht overwogen heeft, als volgt:

Overwegende dat de bescherming van de orde en het voorkomen van de strafbare feiten deze inmenging rechtvaardigen;

Overwegende dat de Belgische maatschappij het recht heeft zich te beschermen tegen betrokkene die geldgewin laten primeren op het respect voor andermans fysieke en psychische integriteit en op de in het Rijk geldende wetten;

Overwegende dat wie als leider van een crimineel netwerk uit gemakkelijk geldgewin en zonder scrupules mensen als smokkelwaar beschouwt, door zijn persoonlijk gedrag en handelen onbetwistbaar een ernstig, actueel en reëel gevaar vormt voor de openbare orde;

Overwegende dat betrokkene zich niet heeft herpakt na de eerste veroordeling;

Overwegende dat het winstgevende en herhaaldelijke karakter van het misdadig gedrag van betrokkene een ernstig en actueel risico aantoonde van een nieuwe schending van de openbare orde;

Overwegende dat een uitzetting een gepaste maatregel is ter bescherming van de openbare orde en het voorkomen van strafbare feiten;

Overwegende, bijgevolg, dat het gevaar dat betrokkene vormt voor de openbare orde superieur is aan de privébelangen die hij kan doen gelden;”

Verweerder benadrukt dat door de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding onmiskenbaar rekening werd gehouden met de lange duur van het verblijf in België, alsook met de impact dewelke de bestreden beslissing zal hebben op het privéleven van de verzoekende partij. Er werd echter niet kennelijk onredelijk overwogen dat de bescherming van de orde en het voorkomen van de strafbare feiten deze inmenging rechtvaardigen.

Art. 8 EVRM staat een rechtmatige toepassing van de Vreemdelingenwet niet in de weg (zie ook Raad van State nr. 99.581 dd. 09.10.2001 en Raad voor Vreemdelingenbetwistingen nr. 1493 dd. 30.08.2007).

Zie ook:

*“In voorliggende zaak staat het vast dat de inmenging van het openbaar gezag bij de wet is voorzien. In de bestreden beslissing wordt trouwens uitdrukkelijk naar de toepasselijke wetsbepaling -artikel 7 van de vreemdelingenwet- verwezen. De bestreden beslissing is er ook op gericht om één van de in artikel 8, tweede lid van het EVRM voorzien doelen na te streven, namelijk de bescherming van de openbare orde. Uit de motivering blijkt tevens dat **verwerende partij oog gehad heeft voor de noodzakelijke afweging die moet gemaakt worden wat betreft de belangen van de verzoekende partij en deze van de Belgische Staat. Zij heeft immers uiteengezet dat verzoekende partij een strafrechtelijke inbreuk -meer specifiek een inbreuk op de wetgeving inzake drugs- beging en hiervoor werd veroordeeld.** Daarnaast heeft zij toegelicht dat verzoekende partij haar **persoonlijk winstbejag** laat primeren op het respect voor de in België geldende regels en gewezen op het gevaar voor een nieuwe schending van de openbare orde. Zij heeft ook geconcludeerd dat verzoekende partij een dusdanig een ernstig, reëel en actueel gevaar vormt voor de openbare orde dat **haar private belangen ondergeschikt zijn aan het algemeen belang.***

Verzoekende partij kan derhalve niet gevolgd worden in haar stelling dat niet blijkt dat verwerende partij de door artikel 8, tweede lid van het EVRM vereiste afweging heeft gemaakt en dat geen duidelijke motivering in dit verband en met betrekking tot de schending van de openbare orde voorzien is.” (R.v.V. nr. 125.424 dd. 10.06.2014)

De schending van art. 8 EVRM wordt dan ook niet aannemelijk gemaakt.

De verweerder merkt op dat de gemachtigde van de Staatssecretaris geheel terecht, en binnen de hem ter zake toebedeelde bevoegdheid, oordeelde dat een KB tot uitzetting aan de verzoekende partij diende betekend te worden.

De gemachtigde van de Staatssecretaris handelde daarbij na grondig onderzoek van de elementen die de concrete situatie van de verzoekende partij daadwerkelijk kenmerken, en conform de ter zake toepasselijke rechtsregels.

Het derde middel kan evenmin worden aangenomen.”

3.3.3. Artikel 8 van het EVRM bepaalt als volgt:

“1. Een ieder heeft recht op respect voor zijn privéleven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”

Het waarborgen van een recht op respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven, veronderstelt het bestaan van een privé- en/of familie- en gezinsleven.

Wanneer een schending van het recht op respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven wordt aangevoerd, kijkt de Raad dan ook in de eerste plaats na of er een privé- en/of familie- en gezinsleven bestaat in de zin van het EVRM, vooraleer te onderzoeken of een inbreuk werd gepleegd op het recht op respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven door het nemen van de bestreden beslissing. Bij de beoordeling of er al dan niet sprake is van een privé- en/of familie- en gezinsleven dient de Raad zich te plaatsen op het tijdstip waarop de bestreden beslissing is genomen (EHRM 31 oktober 2002, Yildiz/Oostenrijk, § 34; EHRM 23 juni 2008, Maslov/Oostenrijk (GK), § 61).

Artikel 8 van het EVRM definieert het begrip 'familie- en gezinsleven' noch het begrip 'privéleven'. Beide begrippen zijn autonome begrippen, die onafhankelijk van het nationale recht dienen te worden geïnterpreteerd. De beoordeling of er al dan niet sprake is van een familie- of gezinsleven is in wezen een feitenkwestie die afhankelijk is van de aanwezigheid van effectief beleefde nauwe persoonlijke banden (EHRM 12 juli 2001, K. en T./Finland (GK), § 150; EHRM 2 november 2010, Şerife Yiğit/Turkije (GK), § 93). Het begrip 'privéleven' wordt evenmin gedefinieerd in artikel 8 van het EVRM. Het EHRM benadrukt dat het begrip 'privéleven' een ruime term is en dat het mogelijk noch noodzakelijk is om er een exhaustieve definitie van te geven (EHRM 16 december 1992, Niemietz/Duitsland, § 29; EHRM 27 augustus 2015, Parrillo/Italië (GK), § 153). De beoordeling of er sprake kan zijn van een privéleven, is ook een feitenkwestie.

De volgende vraag die de Raad dient te onderzoeken is of er sprake is van een inmenging in het privé- en/of familie- en gezinsleven. Of daarvan daadwerkelijk sprake is, moet nagezien worden in het licht van de vraag of de vreemdeling voor de eerste keer om toelating tot binnenkomst en/of verblijf heeft verzocht, dan wel of het gaat om de weigering van een voortgezet verblijf.

Gaat het namelijk om een eerste toelating dan oordeelt het EHRM dat er geen inmenging is en geschiedt geen toetsing aan de hand van het tweede lid van artikel 8 van het EVRM maar moet eerder onderzocht worden of er een positieve verplichting is voor de staat om de betrokken vreemdeling op zijn grondgebied te laten komen of blijven zodat hij zijn recht op eerbiediging van het privé- en/of familie- en gezinsleven aldaar kan handhaven en ontwikkelen (EHRM 28 november 1996, Ahmut/Nederland, § 63; EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 38; EHRM 3 oktober 2014, Jeunesse/Nederland (GK), § 105). Dit geschiedt aan de hand van de 'fair balance'-toets waarbij wordt nagegaan of de staat een redelijke afweging heeft gemaakt tussen de concurrerende belangen van de het individu, enerzijds, en de samenleving, anderzijds. Staten beschikken bij deze belangenafweging over een zekere beoordelingsmarge. De omvang van de positieve verplichting is afhankelijk van de specifieke omstandigheden van de betrokken individuen en het algemeen belang (EHRM 17 oktober 1986, Rees/The United Kingdom, § 37; EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 39; EHRM 3 oktober 2014, Jeunesse/Nederland (GK), § 106).

Gaat het om een weigering van een voortgezet verblijf, zoals in casu, dan stelt het EHRM dat er sprake is van een inmenging in het privé- en/of familie- en gezinsleven en dient het tweede lid van artikel 8 van het EVRM in overweging te worden genomen. Binnen de grenzen gesteld door het voormelde lid, is de inmenging van het openbaar gezag toegestaan voor zover die bij wet is voorzien, ze geïnspireerd is door een of meerdere van de in het tweede lid van artikel 8 van het EVRM vermelde legitieme doelen en voor zover ze noodzakelijk is in een democratische samenleving om ze te bereiken. Staten beschikken over een zekere beoordelingsmarge wat betreft de noodzaak aan inmenging. Vanuit dit laatste standpunt is het de taak van de overheid om te bewijzen dat zij de bekommernis had om een juist evenwicht te bereiken tussen het beoogde doel en de ernst van de inbreuk op het recht op respect van het privé- en/of familie- en gezinsleven (EHRM 19 februari 1998, Dalia/Frankrijk, § 52; EHRM 9 oktober 2003, Slivenko/Letland (GK), § 113; EHRM 18 oktober 2006, Üner/Nederland (GK), § 54; EHRM 2 april 2015, Sarközi en Mahran/Oostenrijk, § 62). Een controle hierop geschiedt aan de hand van 'fair balance'-toets, waarbij wordt nagegaan of de staat een redelijke afweging werd gemaakt tussen de belangen van het individu en de belangen van de samenleving (EHRM 9 oktober 2003, Slivenko/Letland (GK), § 113; EHRM 23 juni 2008, Maslov/Oostenrijk (GK), § 76)..

Het door artikel 8 van het EVRM gewaarborgde recht op respect voor het gezins- en privéleven is niet absoluut. Inzake immigratie heeft het EHRM er in beide voormelde gevallen en bij diverse gelegenheden aan herinnerd dat het EVRM als dusdanig geen enkel recht voor een vreemdeling waarborgt om het grondgebied van een staat waarvan hij geen onderdaan is, binnen te komen of er te verblijven (EHRM 9 oktober 2003, Slivenko/Letland (GK), § 115; EHRM 24 juni 2014, Ukaj/Zwitserland, § 27). Artikel 8 van het EVRM kan evenmin zo worden geïnterpreteerd dat het voor een staat de algemene verplichting inhoudt om de door vreemdelingen gemaakte keuze van de staat van gemeenschappelijk verblijf te respecteren en om de gezinshereniging op zijn grondgebied toe te staan (EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 39; EHRM 10 juli 2014,

Mugenzi/Frankrijk, § 43), noch om het recht op een bepaalde verblijfstitel te garanderen (EHRM 16 december 2014, Chbihi Loudoudi en a./België, § 135). De verdragsstaten hebben het recht, op grond van een vaststaand beginsel van internationaal recht, behoudens hun verdragsverplichtingen, met inbegrip van het EVRM, de toegang, het verblijf en de verwijdering van niet-onderdanen te controleren (EHRM 26 juni 2012, Kurić en a./Slovenië (GK), § 355; zie ook EHRM 3 oktober 2014, Jeunesse/Nederland (GK), § 100). De staat is aldus gemachtigd om de voorwaarden voor de binnenkomst, het verblijf en de verwijdering van niet-onderdanen vast te leggen.

Rekening houdend met het feit enerzijds dat de vereiste van artikel 8 van het EVRM, net zoals die van de overige bepalingen van het EVRM, te maken heeft met waarborgen en niet met de loutere goede wil of met praktische regelingen (EHRM 5 februari 2002, Conka/België, § 83), en anderzijds dat dit artikel primeert op de bepalingen van de vreemdelingenwet (RvS 22 december 2010, nr. 210.029), is het de taak van de administratieve overheid om, vooraleer te beslissen, een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek te doen van de zaak en dit op grond van de omstandigheden waarvan hij kennis heeft of zou moeten hebben.

De verzoekende partij die een schending van artikel 8 van het EVRM aanvoert, zal vooreerst het bestaan moeten aantonen van het familie- en gezinsleven en dient minstens het begin van bewijs aan te brengen van een privéleven en het familie- en gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM waarop zij zich beroept, en dit op voldoende nauwkeurige wijze met inachtneming van de omstandigheden van de zaak.

In casu verwijst de verzoeker naar zijn lang legaal verblijf in België waarvan ononderbroken in de gevangenis sedert 31 augustus 2005, het gegeven dat hij geen vrienden of familie in India heeft en meent hij hard geraakt te zijn in zijn privéleven. Hij schijnt de verwerende partij te verwijten pas jaren na de aanvang van diens detentie een besluit te hebben genomen om hem uit te wijzen.

Vooreerst wordt opgemerkt dat met dergelijke vaag betoog, zonder afdoende concrete elementen een schending van artikel 8 EVRM niet aangetoond wordt.

In tweede instantie lijkt verzoeker in dit middel niet te betwisten dat hij niet over een door artikel 8 EVRM beschermingswaardig familieleven beschikt. Hiervoor kan verwezen worden naar de bespreking van de vorige middelen en herhaalt de Raad dat bezoeken van een neef nog geen familieleven in de zin van artikel 8 EVRM aantonen en dat, ten overvloede, in de recente bezoekerslijsten van 2012 en 2013 overigens noch vrienden noch familieleden kunnen teruggevonden worden en dat anderzijds evenmin betwist wordt dat verzoeker geen contacten heeft met diens echtgenote.

De eerste bestreden beslissing aanvaardt het bestaan van een privéleven in de zin van artikel 8 EVRM maar meent dat de inmenging die de beslissing veroorzaakt gerechtvaardigd is gelet op het persoonlijk gedrag en het verleden van verzoeker die zeer ernstige misdrijven heeft gepleegd zodat sedert 2005 verzoeker in de gevangenis verblijft. De vraag stelt zich of de inmenging op evenredige wijze is gebeurd gelet op het lange legale verblijf van verzoeker, en diens situatie in het herkomstland waar hij beweert geen vrienden of familie te hebben.

Artikel 8 van het EVRM verleent geen enkele categorie vreemdelingen een absoluut recht op niet-uitwijzing. Uit de rechtspraak van het Hof blijkt desalniettemin overduidelijk dat de uitwijzing van een vreemdeling in bepaalde omstandigheden in strijd is met artikel 8 van het EVRM (zie bijvoorbeeld de arresten Moustaquim en Boulouf, voornoemd, Beldjoudi c. Frankrijk, 26 maart 1992, reeks A 234-A ; zie ook Amrollahi c. Denemarken, nr [56811/00](#), 11 juli 2002, Yilmaz c. Duitsland, nr [52853/99](#), 17 april 2003, et Keles c. Duitsland, nr [32231/02](#), 27 oktober 2005). Het Hof heeft in zijn arrest Boulouf de criteria opgesomd die moeten worden gehanteerd om te beoordelen of een verwijderingsmaatregel nodig was in een democratische samenleving en in verhouding was tot het legitieme nagestreefde doel. Deze criteria – die worden weergegeven in paragraaf 40 van het arrest van de kamer – zijn de volgende:

- de aard en de ernst van de inbreuk begaan door de betrokkene;
- de duur van het verblijf van de betrokkene in het land waaruit hij wordt uitgewezen;
- de duur die verstreken is sinds de inbreuk, en het gedrag van de betrokkene tijdens die periode;
- de nationaliteit van de betrokkene;
- de gezinssituatie van de betrokkene en, naargelang het geval, de duur van het huwelijk, alsook andere factoren die getuigen van een daadwerkelijk gezinsleven;
- de vraag of de echtgenoot kennis had van de inbreuk bij de totstandkoming van de gezinsband;
- de vraag of er kinderen zijn geboren uit dit huwelijk en desgevallend hun leeftijd; en
- de ernst van de moeilijkheden die de echtgenoot dreigt te ondervinden in het land waarheen de betrokkene zal worden uitgewezen.

Het Hof heeft twee criteria geformuleerd die mogelijk reeds impliciet vervat waren in deze opgesomd in het arrest Boultif :

- het belang en het welzijn van de kinderen, in het bijzonder de ernst van de moeilijkheden die de kinderen van de betrokkene dreigen te ondervinden in het land waarheen deze zal worden uitgewezen; en
- de hechtheid van de sociale, culturele en familiale banden met het gastland en met het land van bestemming.

Wat het tweede punt betreft, moet worden opgemerkt dat de verzoekende partij in de zaak Boultif reeds volwassen was bij haar aankomst in Zwitserland, en dat de 'Boultif criteria' des te meer van toepassing zijn in gevallen waarin de verzoekende partijen geboren zijn of op jongere leeftijd zijn toegekomen in het gastland (Mokrani c. Frankrijk, nr [52206/99](#), § 31, 15 juli 2003). De onderliggende reden dat de duur van het verblijf van een persoon in het gastland een van de elementen is waarmee rekening moet worden gehouden, berust op de veronderstelling dat hoe langer een persoon in een bepaald land verblijft, des te sterker zijn banden met dat land zijn en des te zwakker zijn banden met zijn land van herkomst zijn. In het licht van deze overwegingen, is het vanzelfsprekend dat het Hof rekening zal houden met de bijzondere situatie van de vreemdelingen die het grootste deel van hun kindertijd, zo niet gans hun kindertijd, hebben doorgebracht in het gastland, er werden grootgebracht en er hun opleiding genoten hebben (EHRM 18 oktober 2006, Üner/Nederland (GK), § 55, 57 en 58).

Wat de ernst en de aard van de inbreuken betreft kan er geen twijfel over bestaan dat deze zeer ernstig zijn en dat verzoeker ook geen lering heeft getrokken uit diens eerste veroordelingen. Zo heeft hij zich herhaaldelijk schuldig gemaakt aan mensenhandel, heeft hij zich schuldig gemaakt aan opzettelijke slagen en verwondingen. Verzoeker betwist evenmin dat hij de openbare orde ernstig heeft geschaad. De periode waarin de inbreuken zijn gepleegd staan vermeld in de eerste bestreden beslissing en de bestraffing was nog niet afgelopen op het ogenblik van het nemen van de eerste bestreden beslissing. De bestreden beslissing stelt dat verzoekers persoonlijk gedrag een ernstige actuele en reële bedreiging vormt voor de openbare orde, wat verzoeker in het middel niet betwist.

Voorts blijkt dat verzoeker bijna evenveel jaren van diens leven heeft verbleven in het herkomstland als in België. Er wordt op gewezen dat verzoeker sedert 2005 in de gevangenis verblijft zodat kan verondersteld worden dat de opbouw van een privéleven in India ruimer en sterker is dan de opbouw van het privéleven in de gevangenis. De bewering dat verzoeker niemand heeft in India is weinig aannemelijk en bovendien weegt deze grief niet op tegen de bescherming van de maatschappij zoals terecht in de eerste bestreden beslissing wordt uiteengezet. Verzoeker is nog jong en maakt evenmin in concreto aannemelijk dat hij geen privéleven in het herkomstland kan opbouwen waar hij tot in 1991 heeft verbleven. Louter verwijzen naar een lang legaal verblijf in België, in casu volstaat niet om een onevenredige inmenging in het privéleven in de zin van artikel 8 EVRM aan te tonen. Verzoeker blijft in gebreke om in concreto de hechtheid van de sociale, culturele en familiale banden met België aan te tonen.

Voorts toont verzoeker zijn belang niet bij de grief dat hij de verwerende partij verwijt te hebben gewacht met het nemen van de bestreden beslissingen. Zijn lange detentie vloeit voort uit het plegen van misdrijven en niet uit de bestreden beslissingen.

Het evenredigheidsbeginsel laat de Raad niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel om het onwettig te bevinden indien het tegen alle redelijkheid ingaat (RvS 17 december 2003, nr. 126 520). Er dient te worden besloten dat de verwerende partij is overgegaan tot een belangenafweging, zoals duidelijk blijkt uit de motivering van de bestreden beslissing, en dat zij hierbij niet kennelijk onredelijk heeft gehandeld. De keuze die een bestuur in de uitoefening van een discretionaire bevoegdheid maakt, schendt immers slechts het redelijkheidsbeginsel wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot het maken van die keuze is kunnen komen. Met andere woorden, om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men voor een beslissing staan waarvan men ook na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is, wat in casu niet het geval is.

Het middel is ongegrond.

3.4.1. Het vierde middel luidt:

"B.4. Vierde middel: schending van het redelijkheidsbeginsel"

1. Verzoeker wenst tevens op te merken dat verwerende partij 8 jaar heeft gewacht om verzoeker voor de commissie van advies van vreemdelingen te brengen daar waar de strafbare feiten waarvoor hij werd veroordeeld en die thans worden aangewend om zijn uitzetting te verantwoorden arresten betreffen uit 2005 en 2007 oftewel arresten van respectievelijk 9 en 7 jaar geleden !

2. Als verzoeker - zoals ze thans stelt in haar beslissing - van oordeel is dat verzoeker een ernstig actueel en reëel gevaar vormt voor de openbare orde dan rijst de vraag waarom verzoeker niet veel eerder het voorwerp uitmaakte van een procedure tot uitzetting?

Bovendien stelt verzoeker zich de vraag of verweerder zich niet in de plaats van een strafuitvoeringsrechtbank stelt om te gaan bepalen dat verzoeker een ernstig, actueel gevaar zou vormen voor de openbare orde daar waar verweerder geen enkel stuk heeft die een actuele schets geeft van de persoon(lijkheid) van verzoeker hetgeen zou vereisen dat bijvoorbeeld minstens een verslag van de psychosociale dienst van de gevangenis zou worden gehanteerd.

Verzoeker heeft geen tuchtrapporten in de gevangenis, werkt in de gevangenis, betaalt zijn gerechtskosten, volgt opleidingen en cursussen, ... kortom verzoeker toont aan dat 8 jaar detentie hun effect in positieve zin hebben en dat bij een terugkeer in de maatschappij hij zich niet meer zal bezondigen aan nieuwe strafbare feiten.

3. Verzoeker is van oordeel dat het totaal niet redelijk is (en dus een schending van het redelijkheidsbeginsel inhoudt) dat verzoeker pas 8 jaren na detentie wordt getraakteerd op een procedure tot uitzetting waarbij dan verwezen wordt naar veroordelingen die minstens 7 jaar oud zijn.

3. Het vierde middel is ontvankelijk en gegrond."

3.4.2. De verwerende partij merkt op in haar nota:

"In een vierde middel beroept verzoekende partij zich op een schending van het redelijkheidsbeginsel, doordat niet eerder werk werd gemaakt van een procedure tot uitzetting. De verzoekende partij stelt zich de vraag of de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding zich niet in de plaats stelt van de strafuitvoeringsrechtbank.

De kritiek van de verzoekende partij kan niet aangenomen worden.

Verweerder laat gelden dat nergens in de Vreemdelingenwet wordt gestipuleerd dat een KB tot uitzetting slechts kan genomen binnen een bepaald tijdsbestek. Terwijl de verzoekende partij er hoe dan ook geen belang bij heeft, waar zij voorhoudt dat de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding al eerder de bestreden beslissing had kunnen nemen.

Het loutere feit dat de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding reeds eerder tot een KB tot uitzetting had kunnen besluiten in toepassing van artikel 20 van de Vreemdelingenwet, volstaat allerm minst om tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing te besluiten.

Verweerder merkt in dit kader op dat het niet zo is dat de verzoekende partij zich in de voorbije jaren verder heeft geïntegreerd in het Rijk, gelet op haar voortdurende verblijf in de gevangenis, zodat redelijkerwijs niet kan ingezien worden op welke wijze de verzoekende partij benadeeld is door het feit dat slechts enkele jaren na de laatste veroordeling de bestreden beslissing wordt betekend.

Tot slot laat verweerder gelden dat de kritiek van de verzoekende partij niet dienstig is, waar zij laat uitschijnen dat de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding de plaats van de strafuitvoeringsrechtbanken zou overnemen.

De gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding heeft op grond van de stukken van het administratief dossier geheel terecht geoordeeld dat de verzoekende partij door haar persoonlijk gedrag en handelen een ernstig, actueel en reëel gevaar vormt voor de openbare orde.

In dit kader werd door de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding terecht opgemerkt dat de verzoekende partij zich na haar eerste strafrechtelijke veroordelingen niet herpakt heeft, doch integendeel onverstoord zwaarwichtige inbreuken op de strafwet bleef plegen, waarbij het winstgevend en herhaaldelijk karakter van het misdadig gedrag noopt tot de conclusie dat de verzoekende partij een ernstig en actueel risico inhoudt voor een nieuwe schending van de openbare orde.

De verzoekende partij slaagt er allerm minst in aannemelijk te maken dat de bestreden beslissing op kennelijk onredelijke wijze zou genomen zijn.

De verweerder merkt op dat de gemachtigde van de Staatssecretaris geheel terecht, en binnen de hem ter zake toebedeelde bevoegdheid, oordeelde dat een KB tot uitzetting aan de verzoekende partij diende betekend te worden.

De gemachtigde van de Staatssecretaris handelde daarbij na grondig onderzoek van de elementen die de concrete situatie van de verzoekende partij daadwerkelijk kenmerken, en conform de ter zake toepasselijke rechtsregels.

Het vierde middel kan evenmin worden aangenomen."

3.4.3. Betreffende de schending van het redelijkheidsbeginsel wijst de Raad de verzoekende partij erop dat de keuze die een bestuur maakt slechts het redelijkheidsbeginsel schendt wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot het maken van die keuze is kunnen komen. Met andere woorden, om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men voor een beslissing staan waarvan men ook na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is. Het redelijkheidsbeginsel staat de rechter niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (RvS 20 september 1999, nr. 82 301).

Verzoeker herhaalt zijn eerdere grieven door te stellen dat hij de verwerende partij verwijt 8 jaren te hebben gewacht met het nemen van de bestreden beslissingen.. Voorts verwijt hij de bestreden beslissing af te gaan op strafbare feiten waarvoor hij 9 en 7 jaren geleden werd veroordeeld en begrijpt hij niet dat indien hij een ernstig actueel en reëel gevaar vormt voor de openbare orde niet eerder de bestreden beslissingen werden genomen.

Met dit betoog toont verzoeker niet aan dat de verwerende partij onredelijk lang heeft gewacht met het nemen van de bestreden beslissingen. De bescherming van de openbare orde komt pas daadwerkelijk tot uiting indien verzoeker niet langer in de gevangenis zou blijven en het staat de verwerende partij vrij te kiezen dat de verzoeker zijn effectieve gevangenisstraf dient te ondergaan. De lange detentie vloeit voort uit de eigen gedraging van verzoeker en uit de ernst van de door hem gepleegde misdrijven en niet uit de bestreden beslissingen.

Zich de vraag stellen of verwerende partij niet de plaats inneemt van de strafuitvoeringsrechtbank om te bepalen of verzoeker een ernstig actueel gevaar vormt voor de openbare orde kan niet leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing nu de verwerende partij haar bevoegdheid ontleent uit artikel 20 van de vreemdelingenwet. Voorts toont verzoeker evenmin aan waaruit blijkt dat er een verplichting op de verwerende partij zou rusten om een verslag van de psychosociale dienst te hanteren vooraleer over te gaan tot het nemen van de bestreden beslissingen. Het gegeven dat verzoeker bepaalde integratietoelagen zou gesteld hebben in de gevangenis doet aan het voorgaande geen afbreuk.

Het middel is ongegrond.

3.5.1. Het vijfde middel zijnde het enige middel dat zich richt tegen de tweede bestreden beslissing luidt:

C. "M.b.t. de gronden van het beroep tot schorsing en nietigverklaring tegen de beslissing van 8 mei tot terbeschikkingstelling van verzoeker (stuk 3) aan de regering

1. Verzoeker wenst op te merken dat verzoeker de beslissing tot verwijdering van het grondgebied aanvecht en dat hij de beslissing tot ter beschikking stelling van de regering eveneens wenst te horen schorsen en vernietigen.

2. Verzoeker wenst erop te wijzen dat de motivatie van de terbeschikkingstelling bestaat uit een opsomming van zijn veroordelingen om vervolgens te stellen dat uitzonderlijk ernstige omstandigheden zijn terugleiding naar de grens rechtvaardigen, met name dat verzoeker geen respect zou hebben voor andermans fysieke en psychische integriteit en dat hij geen lessen heeft getrokken uit zijn eerdere veroordelingen.

3. Verzoeker wenst te verwijzen naar de schending van de motiveringsplicht, de zorgvuldigheidsplicht het evenredigheidsbeginsel aangezien het thans ter beschikking stellen van de regering maakt dat verzoeker - zelfs door een lopende procedure voor de raad voor vreemdelingenbetwistingen - belet zou kunnen worden om de gevangenis te verlaten om zijn reclassering in België alsnog voor te bereiden via uitgaansvergunningen en penitentiaire verloven.

Verzoeker wijst er in dit kader trouwens op dat verzoeker reeds uitgaansvergunningen en verloven had kunnen krijgen voordat verweerster in actie was geschoten zodoende thans de motivering dat er uitzonderlijke omstandigheden zijn die een terugleiding zouden verantwoorden zich niet kunnen beperken tot een verwijzing naar de veroordelingen van verzoeker die jaren geleden plaatsvonden. Heeft verweerster bijvoorbeeld informatie verzocht omtrent de houding van verzoeker in de gevangenis?

Had verweerster niet concreet moeten duiden waar de ernstige omstandigheden dan precies uit bestaan? Alleszins betreft het hier een maatregel die jaren na de veroordelingen van verzoeker en jaren na de aanvang van zijn detentie wordt ingesteld hetgeen voor verzoeker een inbreuk op het evenredigheidsbeginsel en de zorgvuldigheidsplicht inhoudt.

Verzoeker vraagt dat ook dat de beslissing van verweerster tot zijn ter beschikking stelling wordt geschorst en vernietigd.”

3.5.2. De verwerende partij beantwoordt dit middel niet.

3.5.3. Ambtshalve dient de Raad op te merken dat artikel 71 van vreemdelingenwet luidt als volgt:

“De vreemdeling die het voorwerp is van een maatregel van vrijheidsberoving genomen met toepassing van de artikelen 7, 8bis, § 4, 25, 27, 29, tweede lid, 51/5, § 1, tweede lid, en § 3, vierde lid, 52/4, vierde lid, 54, 74/6 en 57/32, § 2, tweede lid kan tegen die maatregel beroep instellen door een verzoekschrift neer te leggen bij de raadkamer van de correctionele rechtbank van zijn verblijfplaats in het Rijk of van de plaats waar hij werd aangetroffen.”

Gelet op het feit dat een beslissing tot terbeschikkingstelling van de Regering met het oog op een terugleiding naar de grens een vrijheidsberovende maatregel is die wordt genomen in toepassing van artikel 25 van de vreemdelingenwet dient de Raad bijgevolg vast te stellen dat hij, nu de wetgever deze bevoegdheid uitdrukkelijk aan een ander rechtscollege heeft toevertrouwd, geen rechtsmacht heeft om te onderzoeken of de in casu bestreden beslissing in overeenstemming is met de wet. Ter terechtzitting hierop gewezen, stelt de verzoekende partij zich te gedragen naar de wijsheid.

Het beroep is onontvankelijk in de mate dat het gericht is tegen de tweede bestreden beslissing.

4. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de eerste bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Het beroep tot nietigverklaring is onontvankelijk voor wat betreft de tweede bestreden beslissing. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

5. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 175 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twaalf april tweeduizend zestien door:

mevr. M. BEELEN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

M. BEELEN